

Sygn. akt VI U 115/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Kryńska - Mozolewska

Protokolant: starszy protokolant sądowy Marzena Szablewska

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2018 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania K. C.

od decyzji (...) w W. z dnia (...) znak: (...) i z dnia (...) znak: (...)

przeciwko (...) w W.

o zasiłek chorobowy

oddala odwołania.

Sygn. akt: VI U 115/17

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 21 lutego 2017 r. K. C., reprezentowany przez r. pr. R. O., wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia (...)znak: (...)oraz od decyzji z dnia (...), znak: (...), w którym żądał zmiany zaskarżonych decyzji poprzez przyznanie mu prawa do zasiłku chorobowego za sporny okres

W uzasadnieniu odwołania wnioskodawca wskazał, że organ rentowy dokonał w wydanych przez siebie decyzjach błędnej wykładni prawa materialnego, przyjmując, że w niniejszej sprawie zachodzą przesłanki negatywne uniemożliwiające przyznanie prawa do zasiłku, polegające na zliczeniu okresów zasiłkowych. Zdaniem odwołującego jego wnioski o przyznanie zasiłku chorobowego dotyczyły różnych jednostek chorobowych, zaś pomiędzy obydwoma okresami niezdolności do pracy wystąpiła wymagana przepisami prawa przerwa.

(odwołanie z dn. 21.02.2017 r. – k. 1 – 4)

W odpowiedzi na odwołanie, wydanej dnia 23 marca 2017 r. (data prezentaty) organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania K. C. z dnia 21.02.2017 r. na podstawie art. 477¹⁴ k.p.c.

W uzasadnieniu swojego stanowiska, co do odwołania od decyzji z dnia (...), organ rentowy oparł się na orzeczeniu zastępcy Głównego Lekarza Orzecznika ZUS, w której stwierdzono, że schorzenia w okresach niezdolności do pracy zgłaszanych we wniosku przez odwołującego należy zaliczyć do jednego okresu zasiłkowego, zaś okres zasiłkowy wynoszący 182 dni za w/w okresy niezdolności został wykorzystany z dniem 07.04.2016 r. Mając na uwadze wskazane powyżej okoliczności organ rentowy odmówił odwołującemu prawa do zasiłku chorobowego za okres od 08.04.2016 r. do 23.09.2016 r. oraz od 26.09.2016 r. do 14.12.2016 r.

Odnośnie odwołania od decyzji z dnia (...) organ rentowy wyjaśnił, że odmówił odwołującemu prawa do zasiłku chorobowego ze względu na zliczenie zgłaszanych we wniosku okresów niezdolności do pracy do jednego okresu zasiłkowego, upływającego z dniem 07.04.2017 r. oraz ze względu na ustanie zatrudnienia przez odwołującego z dniem 12.12.2016 r.

(odpowiedź na odwołanie z dn. 23.03.2017 r. k. 6 – 6 verte)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) w W. wydał w dniu (...) decyzję w sprawie z wniosku K. C., znak: (...), w której odmówił mu prawa do zasiłku chorobowego za okres od 08.04.2016 r. do 23.09.2016 r. oraz od 26.09.2016 r. do 14.12.2016 r. Uzasadniając swoją decyzję organ rentowy wskazał, że w wyniku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego, na podstawie analizy pozyskanej dokumentacji stwierdzono, że wskazane przez odwołującego okresy niezdolności do pracy, tj. od 07.10.2015 r. do 26.03.2016 r., od 29.03.2016 r. do 23.09.2016 r. oraz od 22.09.2016 r. do 14.12.2016 r. wynikały ze schorzeń współistniejących i podlegają zliczeniu do jednego okresu zasiłkowego, który upłynął w dniu 07.04.2016 r.

(decyzja z dn. (...) – akta organu rentowego)

W dniu (...). (...)w W. wydał kolejną decyzję w sprawie z wniosku K. C., znak: (...), w której odmówił mu prawa do zasiłku chorobowego za okres od 13.12.2016 r. do 14.12.2016 r.

W uzasadnieniu decyzji organ wskazał, że odwołujący wykorzystał z dniem 07.04.2016 r. okres zasiłkowy wynoszący 182 dni, zaś po wyczerpaniu okresu zasiłkowego otrzymał decyzje odmawiającą prawa do świadczenia rehabilitacyjnego od dnia 08.04.2016 r.

(decyzja z dn. (...) – akta organu rentowego)

K. C. wniósł pismem z 21 lutego 2017 r. do Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie VI Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odwołanie od w/w decyzji organu rentowego. Dnia 23 marca 2017 r. organ rentowy wniósł do Sądu odpowiedź na odwołanie.

(odwołanie z dn. 21.02.2017 r. – k. 1 – 4);

(odpowiedź na odwołanie z dn. 23.03.2017 r. k. 6 – 6 verte)

Wnioskodawca przebywał na zwolnieniach lekarskich:

- 1.04.2015 r do 30.04.2015 r z rozpoznaniem reakcja na ciężki stres i zaburzenia adaptacyjne (F43);
- 1.05.2015 r do 23.09.2015 r z rozpoznaniem epizod depresyjny (F32);
- 11.06.2015 r do 17.06.2015 r opieka;
- 24.09.2015 r do 06.10.2015 r opieka;
- 7.10.2015 r do 4.03.2016 z rozpoznaniem zaburzenia korzeni rdzeniowych i spotów nerwowych (G54);
- 22.02.2016 r do 18.03.2016 r z rozpoznaniem inne choroby krążka międzykręgowego (M51);
- 19.03.2016 r do 26.03.2016 r z rozpoznaniem zaburzenia korzeni rdzeniowych i spotów nerwowych (G54);
- 29.03.2016 r do 23.09.2016 r zaburzenia depresyjne nawracające (F33)
- 26.09.2016 r do 14.12.2016 r reakcja na ciężki stres i zaburzenia adaptacyjne (F43)

Od połowy kwietnia 2015 r. odwołujący z powodów problemów w pracy leczył się u psychiatry. Leczył się przez około pół roku. Pod koniec leczenia odczuwał poprawę samopoczucia. Leczenie zakończono 23.09.2015 r., odstawiono leki, czuł się dobrze. W międzyczasie zaczął mieć bóle kręgosłupa, pierwsze pojawiły się już w 2009 r., ale nie były nasilone. W sierpniu 2015 r. zaczął chodzić do neurologa. Lekarz zlecił mu ćwiczenia i rehabilitację. Świadomość konieczności powrotu do pracy spowodowała u niego niepokój, napięcie,

W dniu 30.03.2016 r. odwołujący udał się na wizytę psychiatryczną do specjalisty psychiatry lek. J. G.. Lekarz rozpoznał u odwołującego zaburzenie depresyjne nawracające, stwierdził ponadto, że nie ma poprawy co do stanu zdrowia odwołującego, nadal występuje u niego obniżony nastrój, od trzech tygodni przyjmuje leki i czuje się nadal tak samo, ma lęk przed powrotem do pracy, nie może spać. Lekarz zalecił kontynuację leczenia, psychoterapię i socjoterapię oraz wystawił zwolnienie lekarskie na okres od 29.03.2016 r. do 12.04.2016 r. Ponowne nasilenie dolegliwości depresyjnych wystąpiło na początku marca 2016 r. i skutkowało podjęciem leczenia.

(dokumentacja medyczna z wizyty lekarskiej z dn. 30.03.2016 r. u

specjalisty psychiatry lek. J. G. – k. 26, opinia biegłego B. P. k.51-53)

Biegła sądowa z zakresu psychiatrii lek. B. P. po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną znajdującą się w aktach sprawy oraz przeprowadzeniu badania odwołującego w dniu 25.08.2017 r., wydała dnia 11.09.2017 r. pisemną opinię w sprawie. W swojej opinii biegła stwierdziła u badanego zaburzenia depresyjne nawracające. Biegła podkreśliła, że w okresie od 07.10.2015 r. do początku marca 2016 r. u odwołującego nastąpiła przerwa w zachorowaniu z powodu depresji. Ponowne wystąpienie dolegliwości depresyjnych zostało odnotowane od początku marca 2016 r., przed dniem 29.03.2016 r.

(opinia biegłej z zakresu psychiatrii – k. 51 – 55)

Opinia lekarska wydana przez Głównego Lekarza Orzecznika (...) w W. potwierdziła, że stan zdrowia psychicznego odwołującego w dniach 27 i 28 września 2016 r. był taki sam jak w okresie niezdolności do pracy odwołującego przed 23.09.2016 r., co uzasadnia zliczenie tych okresów w jeden okres zasiłkowy. Również niezdolność do pracy odwołującego do 23.09.2016 r. i od 26.09.2016 r. wynikała z tych samych przyczyn psychiatrycznych, podlegając zliczeniu w jeden okres zasiłkowy.

(opinia lekarska GLO – k. 63)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumentację zawartą w aktach organu rentowego, zeznania odwołującego złożone na rozprawie w dniu 18.07.2017 r., a przede wszystkim w oparciu o opinię biegłej z zakresu psychiatrii (k. 51 - 55), która to opinia była wydana w niniejszej sprawie i przedstawiała całościową ocenę stanu zdrowia psychicznego odwołującego się. Opinia ta była sporządzona w sposób nie budzący wątpliwości Sądu co do jej fachowości i rzetelności, strony zaś nie wnosiły do owej opinii żadnych uwag.

Dowód z opinii biegłych, jak podkreśla się w orzecznictwie, podlega ocenie Sądu przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c., na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków (zob. uzasadnienie postanowienia SN z dnia 7 listopada 2000 r., I CKN 1170/98, OSNC 2001/4/64; uzasadnienie wyroku SN z dnia 15 listopada 2002 r., V CKN 1354/00, Lex nr 77046). Biorąc pod uwagę przedstawione kryteria należy stwierdzić, że przeprowadzony dowód z opinii biegłego sądowego jest w pełni przydatny dla ustalenia stanu faktycznego sprawy. Biegła wydała swą opinię po gruntownej analizie akt sprawy, uwzględniając całą dostępną dokumentację lekarską. Wnioski opinii omówiono szeroko, sformułowane zostały one w sposób jasny i precyzyjny, a końcowe stanowisko zostało szczegółowo, przekonująco i logicznie uzasadnione. Przedstawione konkluzje są kategoryczne, a ich uzasadnienie przedstawione zostało w sposób przystępny i zrozumiały. Biegła jest doświadczonym specjalistą z zakresu psychiatrii, a poziom jej wiedzy i sposób umotywowania orzeczenia

powoduje, iż Sąd uznaje przeprowadzoną w sprawie opinię za w pełni trafną, tym bardziej, że nie została ona ostatecznie zakwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie była kwestia przyznania odwołującemu K. C. przez ZUS prawa do zasiłku chorobowego za okres od 08.04.2016 r. do 23.09.2016r., od 26.09.2016 r. do 14.12.2016 r. oraz za okres od 13.12.2016 r. do 14.12.2016 r.

Jak wynika z uzasadnień zaskarżonych decyzji organu rentowego, odmawiających odwołującemu prawa do zasiłku chorobowego za sporny okres ich podstawą było stwierdzenie organu rentowego, że niezdolności do pracy odwołującego we wskazanych przez niego okresach, tj. od 07.10.2015 r. do 26.03.2016 r., od 29.03.2016 r. do 23.09.2016 r., od 26.09.2016 r. do 14.12.2016 r. spowodowane były schorzeniami współlistniejącymi oraz podlegały zliczeniu w jeden okres zasiłkowy, który został wyczerpany dnia 07.04.2016 r. Odmawiając odwołującemu prawa do zasiłku chorobowego za okres od 13.12.2016 r. do 14.12.2016 r. organ rentowy ponownie wskazał, że odwołujący wykorzystał z dniem 07.04.2016 r. przysługujący mu okres zasiłkowy w liczbie 182 dni, ze względu na zliczenie wszystkich jego okresów zasiłkowych w jeden okres zasiłkowy (182 dni).

Zgodnie z art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2014 roku, poz. 159 – dalej jako: ustawa o świadczeniach), zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 – nie dłużej jednak niż 182 dni, jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży – nie dłużej niż przez 270 dni. Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy o świadczeniach do okresu zasiłkowego wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 ustawy o świadczeniach. Zgodnie zaś z art. 9 ust. 2 ustawy o świadczeniach do okresu zasiłkowego zlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Określony w art. 8 ustawy o świadczeniach okres zasiłkowy wynoszący 182 dni nie może być przedłużony, po jego wyczerpaniu ubezpieczonemu może zostać przyznane świadczenie rehabilitacyjne na okres do 12 miesięcy kalendarzowych (tak też: A. Rzepecka – Gil, Ustawa o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Komentarz. wyd. II, dostęp: LEX)

Przesłankami naliczania nowego okresu zasiłkowego są: niezdolność do pracy spowodowana inną chorobą niż poprzedni okres niezdolności do pracy, występująca po minimum jednodniowej przerwie oraz przerwa pomiędzy okresami niezdolności do pracy spowodowanymi tą samą chorobą przekraczająca 60 dni. Do uznania, że doszło do rozpoczęcia nowego okresu zasiłkowego wystarczy, że odwołujący spełni jedną z tych dwóch przesłanek.

W toku niniejszego postępowania Sąd dopuścił dowód z opinii biegłej sądowej z zakresu psychiatrii, która stwierdziła, że u odwołującego na początku marca 2016 r. nastąpiło ponowne nasilenie objawów depresyjnych, co skutkowało podjęciem przez odwołującego leczenia. Biegła jednoznacznie podkreśliła, w swojej opinii, że stan zdrowia psychicznego odwołującego nie uległ poprawie, co wskazuje na fakt, że jego okresy niezdolności do pracy spowodowane były tą samą jednostką chorobową. Biegła określiła, że zachorowanie na depresję przez odwołującego nastąpiło przed dniem 29.03.2016 r. Wnioski z opinii biegłej z zakresu psychiatrii odnośnie stanu psychicznego odwołującego oraz okresu, w którym nastąpiło ponowne zachorowanie przez niego na depresję, zostały potwierdzone Głównego Lekarza Orzecznika (...)w W..

Analiza stanu faktycznego znajdującego potwierdzenie w opinii biegłego z zakresu psychiatrii B. P. wskazuje, że odwołujący był niezdolny do pracy począwszy od 7 października 2015 r do 14.12.2016 r z powodu nakładających się schorzeń neurologicznych (zaburzenia korzeni rdzeniowych i spotów nerwowych) i psychiatrycznych (zaburzenia depresyjne nawracające), przy czym wbrew twierdzeniu powoda nie nastąpiła przerwa pomiędzy zachorowaniem

między 26 marca 2016 a 29 marca 2016 r. Odwołujący w trakcie choroby związanej z kręgosłupem ponownie zachował na depresję. Biegła z zakresy psychiatrii wyraźnie wskazała, że zachorowanie na depresję nastąpiło przez 29 marca 2016 r. Samo wystawienie zwolnienia lekarskiego w dniu 29 marca 2016 r nie jest warunkiem rozpoczęcia nowego okresu zwolnienia lekarskiego, bowiem zachorowanie nastąpiło już z początkiem marca 2016 r, co wynika z dokumentacji medycznej znajdującej się w aktach sprawy i opinii biegłego z zakresu psychiatrii B. P., która to opinia nie była kwestionowana.

Sąd uznał za prawidłowe zliczenie przez organ rentowy okresów niezdolności do pracy odwołującego od 07.10.2015 r. do 26.03.2016 r., od 29.03.2016 r. do 23.09.2016 r., od 26.09.2016 r. do 14.12.2016 r. w jeden okres zasiłkowy rozpoczynający się od dnia 7 października 2015 r. i upływający w dniu 7 kwietnia 2016 r. Sąd uznał również, że odwołującemu nie przysługuje prawo do zasiłku chorobowego w okresie od 13.12.2016 r. do 14.12.2016 r. z uwagi na wyczerpanie przez odwołującego okresu zasiłkowego z dniem 7 kwietnia 2016 r.,

W myśl art. 9 ust. 1-2 ustawy zasiłkowej, do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej "okresem zasiłkowym", wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2; do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Jak trafnie przy tym zauważył Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 2 września 2009 r. (II UZP 7/09, OSNP 2010/7-8/93) „Ustanie "poprzedniej niezdolności do pracy" (art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego zgłoszonego w razie choroby i macierzyństwa, jednolity tekst: Dz. U. z 2005 r. Nr 31, poz. 267 ze zm.) oznacza ustanie niezdolności do pracy, w znaczeniu medycznym.” Przez określenie "nieprzerwana niezdolność do pracy" należy rozumieć jeden okres niezdolności do pracy, spowodowany tą samą chorobą lub różnymi chorobami, jeżeli nie występuje między nimi przerwa. Innymi słowy pracownik jest niezdolny do pracy "bez przerwy" i nie odzyskuje tej zdolności, nawet na jeden dzień. Natomiast jeśli między poszczególnymi okresami niezdolności do pracy, spowodowanymi różnymi chorobami, wystąpi choćby jeden dzień przerwy, w którym ubezpieczony był zdolny do pracy, okres zasiłkowy liczy się od nowa. Podobnie okres zasiłkowy liczy się od nowa, jeżeli między poszczególnymi okresami niezdolności do pracy, spowodowanymi tymi samymi chorobami, wystąpi przerwa przekraczająca 60 dni.

Trafnie podkreśla się przy tym w orzecznictwie Sądu Najwyższego (zob. wyrok z dnia 6 listopada 2008 r., II UK 86/08, Lex nr 566009 i postanowienie z dnia 26 stycznia 2012 r., I BU 14/11, Lex nr 125397), iż przepis art. 9 ust. 2 ustawy nie nasuwa żadnych wątpliwości interpretacyjnych i stanowi, że do jednego okresu zasiłkowego należy zliczać wszystkie następujące po sobie nieprzerwanie okresy niezdolności do pracy, choćby były spowodowane różnymi chorobami, oraz okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa między ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy spowodowanej tą samą chorobą nie przekraczała 60 dni. Sumowanie następujących po sobie w krótkich odstępach czasu okresów niezdolności do pracy z powodu tej samej choroby służy do oddzielenia stanów przemijających od ustabilizowanych, jeżeli bowiem ten sam proces chorobowy czyni pracownika wielokrotnie niezdolnym do pracy w dość krótkich odstępach czasu, to uzasadnione jest przypuszczenie, że wpływ stanu zdrowia na zdolność do pracy nie ma charakteru czasowego (przemijającego). Rozpoczęcie biegu okresu zasiłkowego z każdą taką niezdolnością od nowa pozwalałoby na przebywanie na zasiłku bez końca, mimo że w rzeczywistości stan zdrowia kwalifikowałby pracownika do renty z tytułu niezdolności do pracy. Istotny jest tu jedynie czas trwania przerwy, która – jeżeli jest względnie długa – może wskazywać na zakończenie się procesu chorobowego, a nowa niezdolność do pracy z powodu tej samej choroby jest już traktowana, jako efekt nowego procesu chorobowego. Nowy okres zasiłkowy otwiera się, gdy przerwa w niezdolności do pracy spowodowanej tą samą chorobą była dłuższa od 60 dni.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku, oddalając odwołanie.

ZARZĄDZENIE

(...)